

- 3) Czy za zgodne z prawem Unii Europejskiej można uznać to, iż w postępowaniu w sprawie zmiany decyzji dotyczącym nowego wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy środki, postępowanie i droga odwoławcza są ukształtowane w taki sposób, że wśród dowodów dotyczących nowego wniosku, w tym dowodów dotyczących stanu techniki, sąd krajowy wyłącza te dowody, które zostały przedstawione na poparcie wcześniejszego wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy?

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

(Sprawa C-204/11 P)

(2011/C 232/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fédération internationale de football association (FIFA) (przedstawiciele: adwokaci A. Barav i D. Reymond)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Republika Federalna Niemiec, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącej odwołanie

- utrzymanie w mocy wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07, w zakresie w jakim dotyczy dopuszczalności;
- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-385/07 co do istoty sprawy, w zakresie w jakim dopuszcza włączenie „drugorzędnych” meczów finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do belgijskiego wykazu „wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa” w rozumieniu dyrektywy;
- wydanie ostatecznego orzeczenia, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji poniesionymi przez FIFA kosztami postępowania w pierwszej instancji i niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości, naruszenie art. 3a ust. 2 dyrektywy**

89/552/EWG⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą 97/36/EC⁽²⁾, naruszenie prawa Unii, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE (przekroczenie granic kontroli sądowej, sprzeczne uzasadnienie, wprowadzenie niezawartego w zaskarżonej decyzji uzasadnienia dotyczącego sposobu klasyfikacji finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej i wyciągnięcie z niego błędnych wniosków prawnych, przeniesienie ciężaru dowodu).

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez podanie uzasadnienia, które nie zostało zawarte w decyzji Komisji⁽³⁾, gdyż stwierdził, iż Komisja słusznie uznała, że finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej „stanowią, ze swej natury, jedno wydarzenie” w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE; poprzez podanie sprzecznego i niespójnego uzasadnienia; poprzez stwierdzenie, że aby włączyć całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do swoich wykazów wydarzeń o doniosłym znaczeniu, państwa członkowskie nie są zobowiązane podać szczególnego uzasadnienia; oraz poprzez przeniesienie ciężaru dowodu.

- 2) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenia art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (błędne zaklasyfikowanie finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej, przekroczenie granic kontroli sądowej, oparcie się na uzasadnieniu nie zawartym w zaskarżonej decyzji, błędne ustalenie okoliczności faktycznych dotyczących „drugorzędnych” meczów i wyciągnięcie na tej podstawie niesłusznych wniosków prawnych, uznanie uzasadnienia podanego w zaskarżonej decyzji za wystarczające, brak rozpatrzenia podniesionych argumentów). Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenia, iż Komisja słusznie uznała — i należycie to uzasadniła — że całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej stanowią wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa belgijskiego w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE. W szczególności Sąd naruszył prawo i wyciągnął błędne wnioski prawne z okoliczności faktycznych, zgadzając się z bezpodstawnymi twierdzeniami Komisji, jakoby całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej miały „szczególny powszechny oddźwięk w Belgii”, były tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnym programie telewizyjnym i zyskiwały dużą widownię telewizyjną.

- 3) **Naruszenie prawa, naruszenie TFUE, naruszenia art. 3a ust. 1 i 2 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenie art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (nieuwzględnienie celu kontroli sądowej, stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — a także należycie to uzasadniła — iż zgłoszone przepisy belgijskie są zgodne z prawem Unii i że wynikające z nich ograniczenia są proporcjonalne, błędna wykładnia zakresu prawa do informacji i interesu ogólnego polegającego na szerokim dostępie widowni do telewizyjnej relacji z wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa).

Zarzut ten dzieli się na dwie części:

Część pierwsza: Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że zgłoszone przepisy belgijskie są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji nie zostało zbadane ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie swobody przedsiębiorczości jest proporcjonalne oraz poprzez stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadniła — iż ograniczenie swobody świadczenia usług jest proporcjonalne.

Część druga: Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że zgłoszone przepisy belgijskie są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji nie zostało zbadane ograniczenie prawa własności FIFA. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie prawa własności FIFA jest proporcjonalne.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23)

(²) Dyrektywa 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 202, s. 60)

(³) Decyzja Komisji 2007/479/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Belgię na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 180, s. 24)

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

(Sprawa C-205/11 P)

(2011/C 232/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fédération internationale de football association (FIFA) (przedstawiciele: adwokaci A. Barav i D. Raymond)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

— utrzymanie w mocy wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08, w zakresie w jakim dotyczy dopuszczalności;

— uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08 co do istoty sprawy, w zakresie w jakim dopuszcza włączenie „drugorzędnych” meczów finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do sporządzonego przez Zjednoczone Królestwo wykazu „wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa” w rozumieniu dyrektywy;

— wydanie ostatecznego orzeczenia, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości;

— obciążenie Komisji poniesionymi przez FIFA kosztami postępowania w pierwszej instancji i niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

1) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości, naruszenie art. 3a ust. 2 dyrektywy 89/552/EWG (¹) zmienionej dyrektywą 97/36/EC (²), naruszenie prawa Unii, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE** (przekroczenie granic kontroli sądowej, sprzeczne uzasadnienie, wprowadzenie niezawartego w zaskarżonej decyzji uzasadnienia dotyczącego sposobu klasyfikacji finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej i wyciągnięcie z niego błędnych wniosków prawnych, przeniesienie ciężaru dowodu).

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez podanie uzasadnienia, które nie zostało zawarte w decyzji Komisji (³), gdyż stwierdził, iż Komisja słusznie uznała, że finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej „stanowią, ze swej natury, jedno wydarzenie” w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE; poprzez podanie sprzecznego i niespójnego uzasadnienia; poprzez stwierdzenie, że aby włączyć całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do swoich wykazów wydarzeń o doniosłym znaczeniu, państwa członkowskie nie są zobowiązane podać szczególnego uzasadnienia; oraz poprzez przeniesienie ciężaru dowodu.

2) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, naruszenie art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE** (stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała, iż wykaz środków przyjętych przez Zjednoczone Królestwo został sporządzony „w sposób jasny i przejrzysty”).

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że wykaz wydarzeń został sporządzony przez Zjednoczone Królestwo UK „w sposób jasny i przejrzysty”, zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, mimo że decyzja o włączeniu do tego wykazu całych finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej została podjęta wbrew jednogłośnemu przeciwnemu stanowisku i że włączenie to zostało przedstawione Komisji, jako uzasadnione, między innymi, okolicznościami, które nie istniały w chwili sporządzenia tego wykazu.